

Lumina Satelor

Foale săptămânală pentru popor

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an Lei 55—
Pe o jumătate de an 30—
Pentru străinătate 100—
Pentru America pe un an dolari 2—

— Un număr 1 Leu. —

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un sir mărunț 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

SATUL.

Intr'un sat am fost mai zilele trecute și cu acest prilej am căutat să aflu și frământările oamenilor de acolo. De sfada din casa țării, oamenii nu știau nimic. Deocamdată dorința lor cea dintâiu și cea mai mare era: «dă Doamne vreme bună să putem lucra și să avem roadă». Oamenii își aduceau aminte și de alegerile trecute și mai ales de făgăduielile celui ales, dar dela alegeri nime nu l-a mai văzut pe cel ales (de nu se va ivi în grabă, îi primejdie să-i nite oamenii și numele).

Am cercat să aflu mai departe ce fel de plângeri sunt în sat. Oamenii mi-au spus o grămadă, din cari amintesc și aici două:

Unul îmi arată că gara (stația) îi la o depărtare de numai 100 pași de sat, dar posta lor se trimite într'alt sat la o depărtare de 8—10 kmetri și toate rugărilor oamenilor să îndrepteze acest rău sunt zadarnice.

Alta: oamenii arătau moșia unui grof, lipită de satul lor și casele lor. Groful de ani de zile e dus dintre ei și oamenii de ani de zile tot așteaptă legea dreptății să le împartă moșia pe care ei au muncit-o din moși, strămoși. Dar acum nădejdiile oamenilor și mai mult s'au depărtat căci «groful a murit, iar grofoaica s'a dat cu dragoste pe lângă dracu și dracu nu se îndură de măsă și măsă de tatăs-o și pe urmă dragostea s'a sparge în capu nost să rămânem fără pământ»... ziceau oamenii.

Iată numai două din cele multe pe cari le-am auzit într'un sat mic. Și sunt pline satele noastre cu astfel de felurite plângeri. Conducătorii noștri ar trebui să se întoarcă cu mai multă grijă spre sate căci satul este temelia statului. Când în fiecare sat este dreptate și mulțumire atunci și statul e așezat pe temelia cea bună. Politica cea mai bună a conducătorilor noștri ar fi să lase certele și să se pogoare în mijlocul satelor și în năcazurile satelor.

Istoriile ne spun că în vremile cele vechi, craii, miniștrii și alți învățați și iubitori de popor, se coborau între oameni îmbrăcați în haine schimbate ca să poată afla păsurile lor. Acum acest lucru poate că nu se mai poate face, dar poporul așteaptă o coborâre mai deasă și mai înțelegătoare în mijlocul lui căci păsurile și frământările adevărate ale poporului nu se pot cunoaște numai din rapoarte, nici din fuga automobilului, nici din coborâre pe sate cu banchete și vorbe umflate, ci numai din o coborâre cât mai deasă în lipsurile și frământările oamenilor.

P. Trifa.

După Ocoliş — Fărcașa.

— Intoarceri la ortodoxie. —

Dacă sameni cu credință Dumnezeu dă dar și binecuvântare. Noi am socotit că vreme este să aruncăm sămânța cea bună de îndată ce s'a făcut primăvară în viața neamului nostru și am început vestirea întoarcerii fraților noștri la sânul bisericii strămoșești. Știam că sămânța cuvântului nostru nu va cădea pe peatră, nici între spini, ci pe pământ bun. Și avem deja bucuria de a o vedea încolțând. N'au lipsit încercările de a dripi în picioare, sămânța aruncată de noi cu dragoste și bună credință, ca să-i peardă puterea și vlaga. Dar praznicul Invierii Domnului ne-a dovedit iarăș că adevărul nu poate fi biruit de nedreptate nici lumina nu poate fi cuprinsă de întunec.

Dacă strădaniile căpeteniilor bisericii unite vor izbuti să împiedece încă învierea sufletului creștin și ortodox al poporului, peste care, zic ei, că sunt stăpâni, așa cum împiedică un frig și viscol venit târziu spre primăvară, ca să nu poată înverzi de vreme câmpurile și să nu poată înflori pomii, asta poate întârzia ceva înnoirea firii, dar nu-i poate împiedeca însă învierea. Căldura soarelui și puterea ascunsă în pământ răsbește totuși.

Așa îmi pare că se petrece lucrul și cu înnoirea sufletească a fraților noștri uniți, înțelegem poporul, care, el este temelia.

Ca și frigul și zăpada din preajma Paștilor, care a făcut să stea pe loc firea, așa au oprit nișel, cu asprimea legii, căpeteniile bisericii unite, pornirea de înnoire religioasă a Ocolişenilor.

Uite că, în aceiaș vreme, însă în altă parte se desprimăvărează deabinelea. La Fărcașa

au pornit oamenii mai cu domolul și mai bine gătiți. Au făcut trecere în regulă, cu înștiințări de două ori la preotul unit, și apoi peste 40 capi de familie au cerut și au fost primiți în sânul bisericii strămoșești. Ceilalți au așteptat să treacă postul. Dar sunt gata și ei aproape 200 de familii. Și nu vreau nici biserica, că e veche. Ci vor să-și zidească alta nouă, să aibă și haină nouă de sărbătoare, că-și zic: mare sărbătoare este în sufletele noastre, când iarăș ne putem îmbrățișa și putem zice unui altuia «fraților».

Și vestile ce ne vin din acele părți de miază-noapte ale Ardealului sunt tot mai îmbucurătoare. Țărani buni și cinstiți prind a înțelege că e mai mare rătăcirea, ca cea din trecut, să stea despărțiți de frații lor și atunci, când altă piedecă la întoarcere nu mai e decât doară făgăduielile și momelile, cu care papa dela Roma mai ține pe căpeteniile bisericesti și pe cei din jurul lor.

Oameni buni, din Ocoliş și Fărcașa și din tot jurul, unde a prins a încolți sămânța evangheliei de a vă întoarce la sânul bisericii celei adevărate, ridicați-vă ochii sufletului spre cer și vedeți bucuria Domnului Hristos, cel înviat, și a tuturor îngerilor lui, la vederea atâtor fii cari se întorc din rătăcirea lor. Bucurați-vă că a-ți fost printre cei dintâi și vă rugați pentru ceilalți frați ai voștri să vă urmeze în grabă, precum noi ne rugăm lui Dumnezeu să păstreze tare și nebiruită credința voastră, la care v'ați întors și să ne dea dar, ca pilda dată de voi să fie urmată de toți. (P.)

Una din cele multe.

În numărul 10 al acestei gazete arătam cum papistașismul înseamnă o nouă primejdie națională prin faptul că stă în slujba fostei Ungarii și are legături cu frații noștri uniți. La asta, o gazetă dela Blaj mă dăscălește spunând că uniții n'au nimica cu papistașii unguri din Țară.

Acum la asta și eu zic că de fapt poporul unit n'are nimic nici cu papistașii, nici cu Papa dela Roma, pentru că e legat cu tot sufletul de biserica noastră strămoșească. Nici toți preoții și învățații din *tre-cutul Blajului* n'au avut aceste legături. Le au însă păstorii de azi ai fraților noștri uniți. Iată o dovadă:

În anul 1919 ne aflam la cursuri de profesorat o mulțime de dascăli și preoți ortodocși și uniți. Era tocmai în vremea când la Tisa se dau lupte cumplite între Români și Unguri. Intr'o zi trecând pe lângă biserica ungarilor papistași, iată o grămadă de preoți uniți eșind din acea biserică. Am aflat că ieșeau dela spovedanie.

«Se poate ca să vă spovediți voi la preoți unguri chiar acum când la Tisa Românul și Ungurul se luptă pe viață și pe moarte?» — am întrebat pe unul din ei.

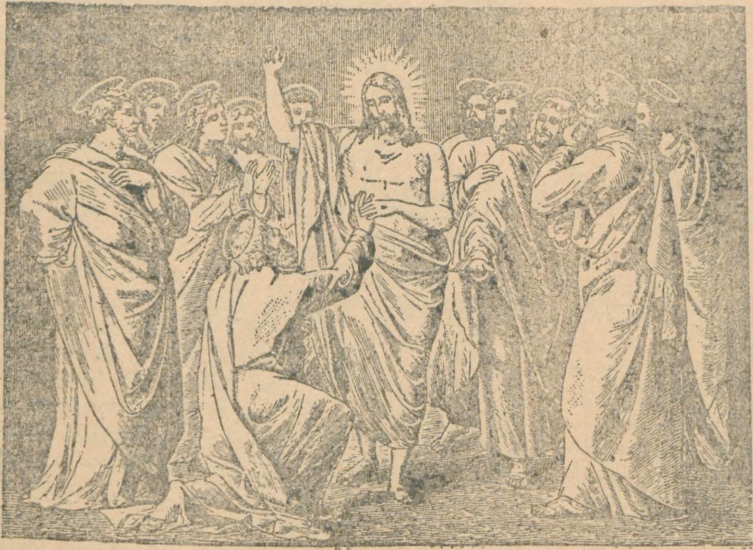
«E chestie de suflet» îmi răspunde scurt și indesat cel întrebat. «Cu alte cuvinte, în biserica voastră, voi uniții nu găsiți mântuire» întreb eu și mai respic. La asta cel întrebat, nu mi-a mai dat răspuns...

Și ca să văză oricine și să judece de ce nu ne place nouă de această apropiere a fraților noștri greco-catolici de papistași, iată dăm mai jos câteva rânduri din:

cea mai nouă pastorală a papistașilor pe care a dat-o poporului, vrednicul urmaș al lui Glattfelder din Timișoara. Ascultați Românilor:

«Preoții și poporul nostru 800 de ani au trăit în această dieceză, iar acum această țară sfântă (adecă Ungaria) se rupe încet, încet, frații noștri se despart zi de zi și după toate ni s'a luat și păstorul nostru, bunul tată (adecă Glattfelder) silit fiind să-și părăsească scaunul... «Lupii flămânzi (adecă noi), inimizii religiei și a preoțimel catolice, atacă turma (auzi aci!) Nu vă temeți însă (adecă nu vă lăsați). La atacul dușmanilor să răspundeți printr'un front unic de luptă (adecă nici mai mult, nici mai puțin decât: răsculați-vă!)»

Evanghelia din Dumineca Tomii: despre credință.

«Deci fiind seară în ziua aceea într-o una din Sâmbete, și ușile fiind încuiate, unde erau ucenicii adunați pentru frica Iudeilor, veniți Isus și a stătut în mijloc și au zis lor: pace vouă. Și acestea zicând, a arătat lor mâinile și coasta sa. Și s'au bucurat ucenicii văzând pe Domnul. Deci au zis lor Isus iarăși: pace vouă; precum m'a trimis pe mine Tatăl, și eu trimit pe voi. Și acestea zicând, a suflat și a zis lor: luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, se vor ierta lor, și căroră le veți ținea, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, care se zice Geamăn, nu era cu dânșii când a venit Isus. De au zis lui ceilalți ucenici: am văzut pe Domnul. Iar el le-a zis lor: de nu voiu vedea în mâinile lui semnul cuielor, și de nu voiu pune degetul meu în semnul cuielor, și de nu voiu pune mâna mea în coasta lui, nu voiu crede. Și după opt zile iarăși erau înduntru ucenicii lui și Toma cu dânșii, venit-a Isus, fiind ușile încuiate, și a stătut în mijloc și a zis: pace vouă. Apoi a zis lui Toma; adu-ți degetul tău încoace și vezi mâinile mele, și adu mâna ta și o pune în coasta mea, și nu fii necredincios, ci credincios. Și a răspuns Toma și a zis lui: Domnul meu și Dumnezeu meu. Zis'a Isus lui: căci m'ai-văzut pe mine, Tomo, ai crezut; fericiți cei ce n'au văzut și au crezut. Multe încă și alte semne au făcut Isus înaintea ucenicilor săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta; Iar acestea s'au scris ca să credeți că Isus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, vieață să aveți întru numele Lui».

(Ioan cap 20, vers 19—31).

Apostolul Toma cu îndoiala lui din evanghelia de Duminecă este pus înaintea noastră ca învățătură, precum zice și cântarea bisericească: «pe Toma l-a încredințat pentru mântuirea noastră».

Învățătura este aceasta: să avem credință tare, sănătoasă și ferită de îndoială și o slăbesc. Credința noastră în Dumnezeu și învățăturile Lui, este temelul și temelul vieții noastre creștinești. Să ne închipuim că într-o bună dimineață cineva ar putea fura din sufletul nostru credința în Dzeu și în nemurirea sufletului. Oare în Dzeu și în nemurirea sufletului. Oare ce s'ar întâmpla cu noi? S'ar face dintr-o dată noapte cumplită în viața noastră. Am ajunge în rând cu animalele, să trăim numai pentru mâncare și pentru dobitoceștiile poftelor. N'am mai râvni să facem nimica bun și viața noastră s'ar găta deodată cu a bouului din jug, sau cu a calului din ham.

Credința ne leagă pe noi cu Dumnezeu, cu ceriul, cu viața cealaltă de dincolo de mormânt. Credința este temelul și temelul vieții noastre creștinești și începutul mântuirii noastre sufletești. Dar nu orice credință este mântuitoare de suflet, ci numai credința cea bună, cea tare, cea vie și lucrătoare. Ceeace este rădăcina pentru un pom aceea este credința pentru un om. Puterea și sănătatea oricărui pom stă în rădăcinile ce le are. Dacă are rădăcini sănătoase, tari și adânci, pomul este sănătos, face frunze, flori și roade și stă neclintit în fața vânturilor și furtunilor. Dimpotrivă, dacă rădăcinile lui sunt slabe și putrede, — pomul slăbește și el, se usucă

și vânturile îl doboară și rup. Intocmai așa sunt și rădăcinile credinței pentru pomul vieții noastre. Dacă rădăcinile credinței noastre sunt tari, adânci și sănătoase, pomul vieții noastre este sănătos și arată florile dragostei și roadele faptelor bune. Orice vânturi și furtuni de năcazuri, de întristări, de ispite sau păcate ar sufla în pomul vieții noastre, nu-l pot rupe și doborî până când rădăcinile credinței lui sunt tari și sănătoase.

Evanghelia ne spune că apostolul Toma după îndoiala sa, a căzut la picioarele lui Isus cu vorbele: «Domnul meu și Dumnezeu meu» și din acea clipă s'a făcut un vestitor neînfricat a lui Hristos, care pe urmă și moarte de martir a răbdat pentru credința în evanghelia lui Isus. Asta înseamnă că și tu cetitorule trebuie să cazi cu credința ta cea bolnavă la picioarele lui Isus și să pipăi și tu ranele cuielor, adică să-ți dai seama prin credință de jertfa cea mare a Crucii; să-ți dai seama că pentru tine și păcatele tale și mântuirea ta a pățimit, a murit și a înviat Hristos. Din această cădere la picioarele lui Isus, trebuie apoi să te ridici și tu ca Toma: cu o credință tămăduită, cu o credință vie și tare, gata de orice jertfă pentru Hristos și sufletul tău. Numai o astfel de credință va fi roditoare și de fapte bune.

Cetitorule! Nu uita nici odată că semnul cel mai bun că ai o credință vie și tare, acesta este: faptele tale cele bune, căci scris este «credința fără de fapte, moartă este».

I. Tâlcuitor.

Aceste întâmplări ne arată pe acei oameni cari n'au o altă credință și tărie în sufletul lor decât banii și averile. Omul cu credință, poartă cu bărbăție loviturile vieții, dar cel ce n'are credință se razimă în umbră și cade în moarte când îl ajunge întristarea cea trecătoare din această lume. Iată cetitorule, cari sunt roadele necredinței: moartea cea pământească și cea sufletească.

Puterea credinței.

«Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?»
(Mateiu 14, 31).

Chipul de mai sus arată o întâmplare din viața apostolilor. O furtună cuprinsese corabia în care călătoriau apostolii, când deodată pe la miezul nopții l-au văzut pe Isus umblând peste valuri și apostolii de frică au strigat, «zicând că nălucă este».

«Dar Isus îndată au grăit lor zicând: nu vă temeți, eu sunt. Atunci Petru răspunzând a zis: de ești tu, poruncește-mi să vin la tine pe apă. Iar el i-au zis: vino. Și pogorându-se Petru din corabie, umbla pe apă ca să meargă la Isus. Iar văzând vântul tare, s'a înfricoșat și începând a se afunda, a strigat grăind: «Doamne miluește-mă». Și îndată Isus tinzând mâna, l-a apucat pe dânsul și i-au zis lui: puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?.. (Mateiu 14, 24—31).

Iată vedeți, până ce a avut credință, apostolul Petru a mers pe valurile mării ca pe uscat, dar îndată ce a început a se îndoii, a început și a se cufunda. Asta înseamnă, cetitorule, că orice valuri s'ar ridica în marea acestei vieți, tu le poți trece și poți trece peste ele până când ai o credință tare, dar te afunzi îndată ce începe a slăbi credința ta. Cetitorule! Uită-te înainte. Hristos stă și înaintea ta ca înaintea lui Petru și te cheamă să mergi la El, trecând peste valurile acestei vieți. Uită-te la El neîncetat, uită-te cu credință tare și nu te teme. Orice valuri și orice vânturi de ispite și patimi și năcazuri s'ar ridica împotriva ta, tu nu te «înfricoșa». Mântuitorul Hristos este lângă tine, îți întinde mâna, te ajută până când îl cauți prin credință și mergi înainte după El.

Mântuitorul Hristos și cu alte prilegiuri a arătat pe tot locul puterea credinței. «Totul este cu puțință celui ce crede» zicea Isus (Marcu 9, 23). «Nu te teme, crede numai» (Marcu 5, 36)... «De vești avea credință și nu vă vești îndoii, vești zice și muntelui mută-te și se va muta» (Mateiu 21, 21)... «Credința ta te-a mântuit, mergi în pace»... (Marcu 5, 34). Această credință și astăzi face minuni. Și astăzi «toate sunt cu puțință celui ce crede». Credința cea tare și astăzi tămăduiește bolnavi și mută munți. De câteori se întâmplă că doftorii spun de atare bolnav că va muri, și cel bolnav nu moare, ci se tămăduiește prin credință. De câteori viața ridică în fața noastră munți întregi de năcazuri, primejdii și greutatea, și numai credința li mută din calea noastră.

Dar nu orice credință poate face aceste minuni, ci numai credința cea vie, cea tare, cea încrezătoare, cea ascultătoare și roditoare. Credința cea vie trebuie să te pună în legătură zilnică și neîncetată cu Mântuitorul, cea încrezătoare trebuie să-ți dea încredere că jertfa lui Isus te-a iertat, te a scăpat și mântuit. Credința cea ascultătoare trebuie să te pună în slujba lui Hristos. Să trăești pentru El și să fi stăpânit de el. Credința cea roditoare trebuie să facă din tine pomul cel roditor de roadele faptelor bune.

Cetitorule! Începutul mântuirii tale este credința. Strigă și tu cu bo'nava din evanghelia: «crez Doamne, ajută necredinții mele».

Roadele necredinței.

În gazete cetesc următoarele știri:

Un comerciant din Târgul-Murăș a păgubit într-o afacere 50 de mii Lei și de năcaz a murit numai decât lovit de gută.

Un apotecar din Mișcolț a vândut înainte de asta o parte din moșia lui și acum, după scăderea banilor, făcându-și socoata cât ar mai fi căpătat, de necaz a beut o sticlă cu otravă și și-a făcut moarte.

Cetiri și tâlcuiri din Biblie.

Credința neamurilor...

Chipul de mai sus ne arată pe Israeliteni când au trecut cu chivotul prin apele Iordanului.

«Și au zis Iosua către fiii lui Israel: «Întru aceasta veți cunoaște cumcă Dumnezeu viețuește în mijlocul vostru, că iată chivotul legii Domnului a tot pământul înaintea voastră va trece Iordanul... Și a fost după ce s'a ridicat poporul ca să treacă Iordanul și preoții au ridicat sicriul (chivotul) legii Domnului și au ajuns la apă, apele Iordanului ce curgeau din sus au stătut în loc, grămădindu-se peste olaltă, iar cele ce curgeau din jos, au curs mai departe până ce au scăzut de tot... și poporul și preoții trecură ca pe uscat Iordanul»... (Cartea lui Isus Navi cap 3).

Ce era chivotul legii? Erau cele 10 porunci pe cari le-a dat Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai, scrise pe 2 table de piatră. Israelitenii au așezat aceste table într'un sicriu de piatră. Acesta este sicriul, sau chivotul legii. Acest chivot era credința Israelitenilor, era legătura lor cu Dumnezeu, era tăria și puterea lor. Acest chivot stătea în mijlocul vieții Israelitenilor și pe acest chivot îl puneau și îl duceau Israelitenii în toate frământările, în toate năcazurile și bucuriile lor. Cu acest chivot au trecut Israelitenii prin pustiri, prin iobăgii, prin ape, prin năcazuri mari, și lupte grele până ce au ajuns în Canaan. Acest chivot, adică credința și legătura lor cu Dumnezeu a ajutat biruința lor și de aceea David prorocul l-a așezat pe urmă cu mare prăznuire în biserica din Ierusalim.

Așa a fost chivotul legii la Israeliteni și să luăm aminte că și noi Români am avut — și avem — un așa chivot al no-

stru. Credința și legea noastră a fost și este chivotul nostru și cu acest chivot am trecut prin iobăgiile străinilor, prin pustiriile suferințelor, prin luptele trecutului, prin apele urgiilor. Toți învățații cari au cercetat trecutul neamurilor, se miră cum a trecut neamul nostru peste atâtea veacuri și prin atâtea furtuni, și toți într'un glas mărturisesc că pe noi numai credința și legea noastră ne-au trecut prin furtunile vremii și ne-au adus până aci.

Chivotul credinței și legii noastre a fost legătura noastră cu Dumnezeu, a fost tăria, puterea și scăparea noastră în trecut și să luăm aminte că numai el poate fi tăria și puterea noastră și în viitor.

Biblia ne spune că după ce au trecut Israelitenii Iordanul, a zis Iosua: «Luați din mijlocul Iordanului 12 pietre și le aduceți cu voi... ca să cunoască toate neamurile pământului, cumcă este tare puterea Domnului și voi să cinstiți pe Domnul Dumnezeu vostru în toată vremea... și veți povesti fiilor voștri că minuni a făcut Domnul cu poporul său...» (Isus Navi cap 4). De prin pustiiile și apele suferințelor și furtunilor prin cari ne-a trecut Dumnezeu, să luăm și noi Români pietri de credință, de încredere, de mărire și mulțumită lui Dumnezeu. Să ne fie aceste pietri, nu numai de amintire că «minuni a făcut Domnul» și cu noi, ci să le punem și în temelia țării noastre celei nouă. Numai pe aceste pietri de credință vom putea clădi o țară despre care zice evanghelia că: «a căzut ploaie și au venit râurile și au suflat vânturile și s'au pornit asupra ei și n'a căzut, căci era clădită pe piatră» (Mateiu 7, 25).

I. T.

Cum credeau strămoșii noștri.

Ștefan cel Mare, Domnul Moldovei, se afla într-o Duminică la biserică dimpreună cu toată curtea lui, când deodată se ivi în fața mare un călăreț cu vestea că Tătarii au năvălit în Moldova și până la sfârșitul slujbei vor fi în capitala țării. Ștefan ascultă cu liniște vestea și răspunde de tot liniștit: «Dumnezeul neamului nostru ne va apăra de ei... în Dumnezeu mă în-

cred și nu mă tem... Stați aici și vă rugați mai departe lui Dumnezeu»...

Și a stat Ștefan cel Mare dimpreună cu toată curtea lui până la sfârșitul sfinte Liturghii și după aceea a plecat în calea Tătarilor. Dar Dumnezeu cu purtarea lui de grijă mersese înaintea lor și băgase ceartă în tabăra Tătarilor, așa că Ștefan i a aflat luptându-se întreolaltă și cumplit bătându-i, i-a alungat din țară.

Duminica creștinilor.

Dela început, de cum Domnul a coborât pe pământ Evanghelia nouă, ceice i au crezut învățătura și s'au botezat în legea Lui au prăznuit Duminica ca zi de odihnă și de slujire sufletului, din cele șapte zile ale săptămânei.

Acum mai nou s'au găsit rătăciți, cari cer și vor să ne întorcem la Sâmbăta Jidovilor, pentru că — spun ei — așa scrie la Biblie, cartea cea sfântă.

Mare rătăcire! Și ea nu poate fi urmată decât de celce cetește și nu înțelege. Adevărat că în Biblie scris este: «Aduți aminte de ziua Sâmbetei să o sfințești pe ea» (Ieșire 20, 8). Dar trebuie să te întrebi când și cui s'a poruncit aceasta? Căci poruncile au fost date lui Moise și numai pentru poporul jidovesc. Înainte de el nu s'a cunoscut ziua Sâmbetei, ci numai «ziua a șeptea» în care s'a odihnit Dumnezeu ca să se odihnească boul tău și inșugătorul tău și ca să răsufe fiul slujniciei tale și nemernicul (Ieș. 23, 12). Nici la alte neamuri ale pământului nu vei găsi urmă de prăznuirea Sâmbetei, fără numai la jidovi în amintirea ieșirilor din Egipt.

Dar tot așa scris este că Sâmbăta a fost dată ca semn numai (Ieș. 31, 17) fiilor lui Israel și cu toată legea până la Hristos n'a fost decât umbră (Colos. 2, 17); iară acum «trecut-a umbra legii și darul a venit». Cu venirea Domnului cele preînchipuite în legea veche au fost îndeplinite și învățătura nouă s'a dat nouă.

Isus Hristos n'a ținut Sâmbăta după orânduiala legii vechi și n'a poruncit nicăiri să se țină.

Dimpotrivă ucenicii Lui și credincioșii au prăznuit dela început ziua Duminicii, pentru că în această zi a înviat Domnul scoțându-ne pe noi din Egiptul păcatului după cum spune Evanghelia: «Dacă a trecut Sâmbăta Maria Magdalena și celelalte au venit la mormânt... la mâncare adâncă, adică des de dimineață, în cea dintâi zi a săptămânei, Duminica și au găsit peatra răsturnată de pe mormânt... În această zi s'a arătat mucenicilor Domnul înviat, zicându-le «pace vouă» și încredințând și pe Toma. Duminica s'a pogorât Duhul sfânt în chipul limbilor de foc și de aici și-a luat începutul biserica creștină.

Iar faptele apostolilor ne spun că în ziua Duminicii se adunau credincioșii să frângă pâinea în sfânta Liturghie, și tot Duminica să orânduiau fapte de binefacere ca aceea a strănerii de milă pentru cei din Ierusalim (I. Cor. 16, 2).

Acesta e temelul sărbătorii noastre în zi de Duminică. Și ceice vreau să se întorcă la Sâmbăta numai ispitesc și turbură după năravul tuturor pocăiților, dar ei înșiși nu o țin cum scrie la Biblie ci așa cum le vine bine.

Noi nu ne vom amăgi. Și nu ne vom lăsa înșelați să credem că milioanele de creștini cari au prăznuit Duminica dela început până acum, toți au greșit și pocăiții noștri de acum să fi descoperit adevărul... prin țările străine de unde au adus rătăcirile lor.

Domnul care a înviat din morți în această zi de Duminică luminată, să ne îndrepteze pe toți și să ne ajute ca să prăznuim totdeauna ziua Duminicii. (P.)

Un țaran la dispută cu necredincioșii.

Mai mulți domnișori, din cei cari s'au țin atît de ocoși și sfătoși de nu mai cred în Dumnezeu, vorbeau odată că credința în Hristos te prosteste, te umilește și îți apleacă capul la pământ, te face să pierzi tot farmecul vieții. «Aveți dreptate — răspunse un țaran ce se nimerise în apropiere — că și mie mai 'nainte îmi plăcea beutura și tot cu capul aplecat umbream, dar acum de când cred în Hristos, iată umblu cu capul ridicat și limpede. Mai înainte aveam un iad în casa mea, dar de când l-am primit pe Hristos am percutat iada»

